

Сувій з Книги Роду Поліських Ратаїв

Петро Рух

Я мріяв про донечку. Бо дівчинка — це та мила краса, яка робить життя таким солодким, таким гарним, таким цікавим, яким воно є. Я мріяв про сина, бо хлопчик — це та сила, та енергія, яка опікується цією красою, захищає її, забезпечує її існування. Дівчинка — представниця Ради, тобто Самого Життя, Самої Любові, Самої Краси. А хлопчик — представник Кришні — Самого Бога, завдяки якому здійснюються всі Її бажання. Мудрець Вед, у школі якого я навчався в дитинстві, казав, що серед волхвів немає єдності стосовно вищості Життя й Бога: хтось вважає, що Бог вищий за Життя, а хтось — що Життя вище за Бога. Коли я спитав його, а як вважає він сам, він відповів, що не знає. Але я гадаю, що він знав, але хотів, щоб ми самі знайшли свою власну відповідь у своєму власному серці. І відповідь, що прийшла як плід моєї мудрості, така: Життя й Бог неподільно єдині.

Але ні донечки, ні сина в нас з моєю дружиною Лавантикою не було. Щоразу, коли ми з'єднувалися з нею для зачаття дитини, ми вкладали в це всю нашу любов, та її бракувало для того, щоб зачаття сталося. Любов. Діти народжуються з неї. І якщо в нас вони не народжувалися, значить, наша любов була недостатньою, і значить, нам потрібно було її збільшити. І ми щодня черпали її у Ради та Кришні, звертаючися до Них: "Раде, Кришню, Раде, Кришню, Кришню, Кришню, Раде, Раде". Щоразу, як ми промовляли цю мантру, ми відчували, як наші серця сповнювалися Їхньою любов'ю, а наш розум — Їхньою мудрістю. Нам так подобався цей процес, що ми завжди витрачали на нього цілі наші ранки, після яких нас так перло, після яких ця любов лилася з нас через край таким потужним струмом, а наш розум був таким ясным і проникливим, що вся наша діяльність упродовж дня була надзвичайно плідною.

А діяльність наша була дуже простою і приємною. Ми мали велике поле, де я вирощував спельту, врожай якої майже щороку збільшував наші статки. А моя дружина дбала про те, щоб на нашому столі завжди була смачна їжа, а в нашій хаті завжди панували чистота, затишок, краса і щастя. Також ми брали участь у влаштуванні свят і фестивалів у нашому селі Сунична Галявина, у допомозі тим, хто її потребував, були гостинні та чуйні, мали багато родичів і друзів, з яких складалося все населення нашого села й навколишніх хуторів.

Справді практики самовдосконалення є невіддільною частиною нашої культури. Хоча арії — це назва нашого народу, але людина в нас не вважається арієм, якщо вона просто народилася в родині аріїв. Вона стає арієм, лише сягнувши просвітлення. Бо арій — це рівень свідомості, а не етнічна приналежність. Щодо нас з Лавантикою, ми тоді не вважали себе аріями, нам здавалося, що ми гірші за тварин, бо наших якостей не вистачало навіть на те, щоб народити дитину, тоді як у всіх тварин навколо повсякчасно народжувалися діти. Це не означало, що ми страждали якимось комплексом неповноцінності або не любили себе й одне одного. Це просто означало,

що всіх істот навколо ми вважали кращими за нас. І ми хотіли стати такими ж, як вони, щоб пізнати щастя батьківства, тож приділяли нашій практиці набагато більше уваги й часу, ніж наші сусіди, друзі та родичі, бо важко хворі мусять приділяти більше уваги й часу лікуванню, ніж ті, чия хвороба псує їм життя не так сильно.

Ішли роки, ми натхненно продовжували працювати над собою, наповнюючись якостями Ради та Кришні. Результати нашої практики, які ми відчували щодня, були настільки чудовими і робили нас настільки щасливими, що, хоча діточки в нас так і не народжувалися, ми неймовірно насолоджувалися своїм життям, бо любов і мудрість, якими ми наповнилися по вінця, робили якість нашого сприйняття, нашого бачення, наших думок, наших почуттів, наших стосунків із самими собою, одне з одним, з нашим оточенням, з усім світом, а також з Життям і Богом такою глибокою і прекрасною, що цього нам з надлишком вистачало для відчуття всієї повноти щастя. Нам уже нічого не бракувало для щастя. Ми мріяли про дітей уже не тому, що через це хотіли стати щасливими (ні, ми вже були настільки щасливими, наскільки взагалі це можливо, тобто безмежно), а тому, що хотіли поділитися з ними нашим щастям.

Одного разу ми з Лавантикою сиділи на березі річки Перлинна Скарбниця, що протікала біля нашого села. Ми дуже любили дивитися на її кришталево прозорі води, які рухалися повз нас, на качок, гусок та лебедів, які плавали по її поверхні, та на рибок, яких можна було розглянути в її глибинах. Раптом ми побачили човен, що плыв сам по течії. Коли він наблизився до нас, ми почули, що в ньому плаче дитина. Я стрибнув у річку, доплив до човна і вліз у нього. У човні лежало загорнуте в рушник немовлятко і плакало, напевно, від голоду. Це видовище відгукнулося в моєму серці величезною хвилею любові та співчуття. Я підігнав човен до нашого берега і приніс малюка до Лавантики. Щойно вона його побачила, її вишиванка стала мокрою від молока, яке раптом полилося з її грудей. А за мить дитиночка вже присмокталася до груді своєї нової мами. Коли ми розгорнули рушник, то побачили, що то був хлопчик. Ми саме так і мріяли: щоб першим був син, а другою — донечка, щоб у нього була молодша сестричка, а в неї — старший брат. Ми вважали, що це ідеально для дітей. І ось перша частина нашої мрії здійснилася. Ми назвали свого первісточка Віван.

Він ріс дуже гарненьким хлопченятком, дуже розумненьким і солодким у спілкуванні. Правда, і бешкетував завзято, але його кумедні пустощі так розважали всіх навколо, що ми жодного разу не почули від сусідів ніяких скарг на нього. Наше життя сповнилося новим, дуже яскравим та цікавим змістом.

А одного дня, коли ми нашою маленькою родиною обідали в нашій великій хаті, до нас на подвір'я раптом примчала колісниця під князівським прапором. З неї вистрибнув витязь у золотих обладунках і прожогом кинувся до нас.

— Ви — Дип, Лавантика й Віван?! — спитав він нас з порога захеканим голосом.

Я кивнув головою.

— Мерщій! Бігом за мною! — сказав витязь, схопивши на руки Вівана і побігши з ним назад до колісниці.

Ми кинулися за ним, застрибнули в колісницю, яка за мить вже летіла геть. Нас

везли в Щит, столицю нашої держави, до князівського терема. Коли ми їздили на столичний ринок продавати спелту возами, які тягнули воли, дорога до Щита займала у нас два дні. Але цього разу ми їхали колісницею з шістьма кіньми і тричі пересідали на інші колісниці зі свіжими шістками коней — тож дісталися місця призначення швидше за блискавку. Проте витязь, який нас супроводжував, встиг-таки розповісти нам, що сталося і навіщо нас везли до князя.

У князя Балвіра було вісім дружин, і всі вони народжували йому доньок. У нього було вже за двадцять доньок. І жодного сина. Тієї ночі одна з княгинь, красуня Аша, народила ще одну дівчинку. Це була її друга донечка. Князь обохнював своїх доньок, тож він прийшов побачити й поцілувати свою чергову маленьку принцесу, яка була надзвичайно гарненькою, попри те що щойно народилася і безперервно плакала. І все ж таки Балвір відчував досаду, бо мріяв про продовження династії. Хоча те, хто має правити нашою державою, визначається голосуванням волхвів, частіш за все волхви обирають нового князя з-поміж синів попередника. Сам він був уже п'ятим коліном своєї династії і хотів би, щоб наступним князем був його син. Але сина в Балвіра досі не було. І від цього йому було дуже прикро.

За годину Балвіру повідомили, що його новонароджена донечка вряд чи виживе, бо вона не тільки безперервно плаче, а ще й відмовляється їсти. Лікарі розводять руками, не знають, чим допомогти. У зв'язку з цим було покликано мудреця Васішта і очікувалося його прибуття. Князь негайно знову відправився в палати княгині Аші, де застав велику кількість лікарів і на власні очі побачив, що новонароджена принцеса продовжувала плакати. Незабаром там з'явився мудрець Васішт. Він узяв дівчинку на руки, сів і довго тримав пальці на її зап'ясті, відчуваючи її пульс. Потім прикрив свої очі, і за кілька митей його дихання припинилося. Через якийсь час мудрець зробив вдих, відкрив очі та мовив:

— Це кохання.

Усі присутні очманіли від такого діагнозу. А Васішт усміхнувся і продовжив:

— Вони кохають одне одного впродовж багатьох своїх утілень і багато разів уже були подружжям. У попередньому їхньому втіленні вони пережили багато тривалих розлук, і якщо порахувати дні, коли вони тоді були разом, вони складуть у сумі лише пару-трійку років. Тож наприкінці життя вона так звернулася до Ради та Кришні, з якими в них уже давно були розвинуті дуже близькі стосунки: "Я так втомилася від розлук! Тому я прохаю Життя й Бога дарувати мені в наступному втіленні таку долю, щоб я жодного дня не прожила в ньому без мого коханого". "Хай буде так", — відповіли Життя і Бог. Отже, якщо якнайшвидше не влаштувати сьогодні її зустріч з її коханим і не віддати її його батькам, щоб вона жила у них як їхня донечка, вона не доживе до ночі. Якщо ти зробиш це, князю, за рік у тебе народиться син.

На запитання Балвіра, де і як знайти коханого дівчинки, Васішт повідомив князю, що його ім'я Віван, а імена його батьків Лавантика та Дип, а також пояснив, де ми жили. І ось тепер ми входили в князівський терем.

Коли я побачив крихітну принцесу на руках мудреця, який продовжував сидіти в

очікуванні нас, я відчув величезну любов до неї і величезний страх за її життя. Вона була дійсно надзвичайно гарненькою і, здавалося, вже помирала. Наш Віван підбіг до неї, торкнувся її личенька і, благаючи, мовив:

— Принцесо, не помирай, будь ласка.

Дивлячися на Вівана, дівчинка заусміхалася слабенькою, але дуже щасливою усмішкою.

Бачачи це, Лавантика в сльозах кинулася до неї, а її вишиванка стала мокрою від молока, яке раптом полилося з її грудей. Усі чоловіки, крім мене, поквапилися вийти, а маленька принцеса за мить присмокталася до груді своєї нової мами.

Дев'ять днів ми гостювали в князівському теремі, а на десятий день воєвода Субал, яким виявився той витязь у золотих обладунках, що привіз нас туди, супроводив нас назад додому на колісниці, навантаженій величезною кількістю подарунків.

Так у нас з'явилася донечка. Ми назвали її Вела. Але Віван все життя продовжував звати її Принцесою.

До певного часу Вела не знала своєї історії і думала, що ми — її батьки, а Віван — її старший брат. А коли вона піросла і поставила Лавантиці запитання, чи можна дівчатам одружуватися з братами, ми зрозуміли, що прийшов час все їй розповісти. Так вона дізналася, чому Віван називав її Принцесою.

Зазвичай, донечка залишає батьківський дім, коли одружується, і це є дуже болісним елементом долі і дівчинки, і її батьків. Але нам усім пощастило, і в нашому житті цього елементу не було. А ще на весіллі Вівана й Вели були присутні князь, княгині, принцеси та принц. А ще поки не було жодного дня, прожитого Велою без її коханого. І наші діти дуже щасливі від цього і дуже вдячні за це Життю і Богові. У них не виникає бажання відпочити одне від одного. Вони подібні раю одне для одного і для своїх дітей. А ми з Лавантикою побачили плоди нашої любові, яку ми змогли зростити в собі через нашу практику: на наших руках вирости чотири щасливі онуки і дев'ять щасливих онучок, а тепер ми пестимо вже й кількох правнуків.

Написано Дипом, сином Дама та Уми, батьком Вівана та Вели, і додано до Книги Роду Поліських Ратаїв.